

התבה ותשתמש בגנזים שלי. כף הקדוש ברוך הוא כרף נחש סביב הקדשה, באים מלאכים עליונים לתוף הקדשה - הרי הנחש שם, ופוחדים להטמא בו. (ואם תאמר, זה

כלם אש, ואש לא מקבלת טמאה)

בא וראה, כתוב (תהלים קד) עשה מלאכיו רוחות משרתיו אש להט. עשה מלאכיו רוחות - אלו המלאכים שעומדים בחוץ. משרתיו אש להט - אלו מלאכים שעומדים בפנים. הוא רוח טמאה, והם רוח. רוח עם רוח לא נכנסות זו בזו. רוח טמאה ברוח קדשה לא מתערבות זו בזו. ומשום כך אותם שנקראו רוח לא יכולים להכנס לפנים משום אותה רוח טמאה. אותם שבפנים הם אש, ואותה אש דוחה את אותה רוח טמאה שלא נכנסת לפנים. ומשום כך הכל דוחים את הטמאה החוצה שלא תתערב עם, ולכן המלאכים העליונים משבחים את הקדוש ברוך הוא אחר שדוחים את הטמאה החוצה.

שדש אשמורות הן בלילה כנגד שלש מחנות שנהלקים לשבח את הקדוש ברוך הוא, כמו שנתבאר. ועל זה זה הרבון של כלם, הוא נר (נ"א כינור) דוד שלא שוכף לעולמים, אלא תמיד מודה ומשבח את המלך העליון, ועל זה (איוב לה) נתן זמרות בלילה. דבר אחר ולא אמר איה אלוה עשי - כמו שנאמר, משום שהרי האדם נכלל ממעלה וממטה, ונעשה כמו שהוא גוף משני צדדים, מתוף זכר ונקבה. אף כף הרוח, הרוח כלולה מתוף זכר ונקבה, ועל הסוד הזה מתתקן אדם בתקיותיו בגוף וברוח, ומשום שהוא כלול בסוד זה ובמעשה זה כמו שנתבאר, לכן

בגניזין דילי. כף קדשא בריך הוא, פריך חוץ סחרניה דקדשא, אתאן מלאכין עלאין לאעלא גו קדשא, הא חוץ תמן, ודחלי לאסתאבא ביה. (ואי תימא זה אכילהו אשא, ואשא לא מקבלא מסאבא).

הוא חזי, כתיב (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לוהט, עושה מלאכיו רוחות, אלין מלאכין דקיימין לבר. משרתיו אש להט, אלין מלאכין דקיימין לגו, איהו רוחא מסאבו, ואינון רוח. רוח ברוח לא עייל דא בדא. רוח מסאבו ברוח קדשא לא (דף קע"ג ע"ב) אתערבי דא בדא. ובגין כך אינון דאקרון רוח, לא יכלין לאעלא לגו, בגין ההוא רוחא מסאבו. אינון דלגו, אינון אש, וההוא אש דחי לההוא מסאבו דלא עייל לגו. ובגין כך פלא דחין ליה לבר למסאבו, דלא יתערב בהדיהו. ועל דא, מלאכי עלאי קא משבחין ליה לקודשא בריך הוא, בטר דדחין ליה למסאבו לבר.

תלת אשמורות אינון בלילה, לקבליהון תלת משריין, דקא מתפלגי לשבחא לקודשא בריך הוא, כמה דאתמר. ועל דא האי רבון דכלהו, איהו נר (נ"א כינור) דדוד דלא שכיף לעלמין, אלא תדיר אודי ומשבח ליה למלאכא עלאה, ועל דא (איוב לה) נותן זמירות בלילה. דבר אחר, ולא אמר איה אלוה עושי, כמה דאתמר, בגין דהא מעילא ומתתא אתפליל בר נש, ואתעביד, כמה דאיהו גופא מתרין סטריין, מגו דכר ונוקבא, אוף הכי רוחא. רוח איהו כליל, מגו דכר ונוקבא. ועל רזא דנא אתתקן בר נש בגליפוי, בגופא ורוחא. ובגין דאיהו כליל ברזא דא, ובעובדא דא, כמה דאתמר, על דא (נד"א) כתיב, (בראשית א)